

РЕШЕНИЕ

№ 1098

гр. Перник, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Ц. Ч. М.
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20231720102108 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от И. В. В., ЕГН: ***** от с. К. д., ул. „М.“ № *, Община П. чрез адв. В. срещу “ПРО ЛЕГО ”АД, с ЕИК:175249461 и адрес на управление:гр. София, ул. „Три уши“ № 8, ет. 3, с която е предявен иск с правно основание чл.439 ГПК, с който ищцата иска да бъде признато за установено спрямо ответника, че не дължи на ответника в качеството си на наследник на ½ ид.ч. от наследството на починалия длъжник В. С. М. сумата от 4869,12 лв., представляваща главницата по Договор за потребителски кредит с анюитетни вноски от 02.05.2006 г., сумата от 5919,45 лв., съставляваща мораторна лихва за периода от 24.11.2011 г. до 27.02.2023 г., за която сума е издаден изпълнителен лист от 31.10.2012 г. срещу нейния наследодател в качеството му на солидарен длъжник въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по ч.г.д. № 7103 /2011 г. на ПРС, въз основа на който е образувано изп.д.№3018/2013 г. по описа на ДСИ при ПРС на 18.03.2013 г. като погасени по давност.

Ищцата в исковата си молба твърди, че с покана за доброволно изпълнение от 27.02.2023 г. на ДСИ при РС-Перник е била поканена да заплати процесните суми и е била уведомена, че е била конституирана като длъжник на мястото на починалия ѝ наследодател В. С. М.. Процесното изпълнително дело е било образувано на 18.03.2013 г., като на 21.03.2013 г. са били извършени справки за имущественото състояние на длъжника М..

На 28.03.2013 г. е бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника и е било изпратено запорно съобщение до неговия работодател получено от същия на 29.03.2013 г. Длъжникът е получил ПДИ на 25.03.2013 г.

На 08.04.2013г. по разпореждане на ДСИ било изготвено ново запорно съобщение за налагане на запор на трудовото възнаграждение на длъжника. Същото обаче, видно и от обратната разписка към същото, не било надлежно връчено на третото задължено лице, т.к. било отбелязано „уточнете адрес”. Във връзка с това, ДСИ бил поставил резолюция да се уведоми вискателя.

На 15.04.2013г. по повод уведомлението на ДСИ била постъпила молба от вискател с вх. № 1443, с която било поискано налагането на запор на л.а. С. Т., както и да се извърши публична продажба на същия. Върху молбата на 16.04.2013г. имало разпореждане на съдебния изпълнител да се изпрати ЗС до ОД на МВР - Перник за налагане на запор на посоченото МПС. По повод разпореждането на 18.04.13г. до длъжникът било изпратено нарочно съобщение за налагането на запора - надлежно получено от последния на 19.04.2013г. На същата датата по делото било постъпило и съобщение от ПП КАТ, че бил наложен запор на посоченото МПС. На 07.05.2013г. било изготвено ново запорно съобщение до фирма Мелник 2 за налагане на запор на ТВ, получено от управителя на 25.03.2013 г.Твърди, че въпреки, че вече бил уведомен веднъж, на 22.07.2013 г. било връчено повторно същото съобщение на длъжника, че бил наложен запор на л.а. С. Т.. След горното и във връзка с постъпило удостоверение от НАП по чл. 191 ДОПК за наличие на публични задължения, на 04.09.2013г., ДСИ бил разпоредил да се уведоми длъжника - получено от трето /непознато за ищеца/ лице на 22.09.2013г. След горното по делото близо четири години нямало никакви действия, в т.ч. и справки по отношение на този длъжник, поради което и делото било прекратено по отношение на В. С. М. ex lege по реда на чл. 433. ал. 1. т, 8 ТПК най-късно на 22.09.2015г. когато и вече било постановено Тълкувателно Решение № 2 / 26.06.2015 г. по т.д. №2/2013 г. ВКС - последното породило действие по отношение на изпълнителния процес.

Въпреки, че делото било прекратено ex lege по отношение на този длъжник, на 29.08.2017г., ДСИ разпоредил да се извърши справка за наличните банкови сметки на длъжника, по повод постъпила на 28.08.2017г. молба от вискателя вх. № 2975 в тази насока. На 17.09.2017г. по делото била постъпила справка от БНБ с данни за наличието на б.с. на длъжника. С разпореждане от 28.09.2017г. било изпратено съобщение за резултата от справката на вискателя за становище.

В следствие на горното на 09.10.2017г. по делото била постъпила нова молба вх. № 3474 от вискателя, с искане за налагане на запор на банковата сметка, като било приложено платежно нареждане за заплатена държавна такса. По повод горното с разпореждане от 10.10.2017 г. било изпратено запорно съобщение до Алианц АД, получено от банката на 19.10.2017г.

С оглед изготвеното ЗБС на 31.10.2017г. било изпратено съобщение до длъжника за наложен запор на банковите му сметки в посочената банка, както и че има друг запор.

Близо година по-късно с молба вх. № 3937/26.11.2018г. бил поискал от ДСИ да извърши нови справки за откритите банкови сметки на длъжника.

На следващия ден, ДСИ поставил резолюция да се уведоми вискателя за заплащане на съответните държавни такси, както и изготвя искане за информация от БНБ на същата дата.

След извършване на справка на 27.11.2018г. ДСИ уведомявал вискателя, че този длъжник имал сметка в Алианс България АД, по повод на което съобщение вискателят депозирал на 17.12.2018г. молба с искане да се наложи запов в Юробанк и Еф джи България АД, въпреки че видно от справка и съобщение на ДСИ, сметката на длъжника в тази банка била закрита.

Независимо от горното ДСИ на 18.12.2018г. бил разпоредил да се наложи запов на банковите сметки на длъжника в Юробанк и Еф джи България АД. ЗС било получено от банката на 21.12.2018г. В тази връзка било изготвено съобщение и до длъжника, че бил наложен запов в банката, което той бил получил на 03.01.2019г. - лично.

По повод горното на 22.01.2019 по делото бил постъпил нарочен отговор от банката по смисъла на чл. 508 ГПК, че длъжникът не бил клиент на банката.

Следващото искане за извършване на действия спрямо този длъжник било от 18.01.2023г., когато и В. М. вече бил починал. В тази връзка на 19.01.2023г. ДСИ бил разпоредил вискателят да внесе съответните такси. След внасяне на таксата по делото било установено, че този длъжник бил починал, поради което и 02.02.2023г. било изпратено искане до Община Перник за издаване на удостоверение за наследници на починалия В. М..

На 14.02.2023г. по делото било входирано исканото удостоверение, след което и по разпореждане на ДСИ вискателят бил уведомен за постъпилото удостоверение, както и бил изготвил Постановление за спиране на изп. производство, с указания до вискателят.

С оглед горното на 24.02.2023г. вискателят бил поискал конституиране на наследниците. В тази връзка по делото било изготвено съобщение изх. № 1529/27.02.2023г., по чл. 429, ал. 2 ГПК. Разви. подробни съображения и цитира съдебна практика съгласно която извършените след настъпване на перемция на изпълнителното производство на 22.09.2015 г. изпълнителни действия са без правно значение относно прекъсване на погасителната давност. Пзовава се на ТР № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС. Посочва, че последното извършено валидно изпълнително действие да прекъсне давността било на 07.05.2013 г., когато било изпратено заповно съобщение до работодателя на длъжника. С оглед на изложеното изпълнителното дело се било прекратило по силата на закона и на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 08.05.2015 г. Независимо от това бил наложен запов върху вземания на длъжника на 18.12.2018 г., като тези изпълнителни действия били негодни да прекъснат давността.

В законоустановения срок ответникът е подал отговор, с който е оспорил исковете по основание и размер, поради което и иска отхвърлянето им като неоснователни.

Ответникът твърди, че са предприети изпълнителни действия, в резултат на които давността е прекъсвана многократно. Ответникът твърди и се позовава на съдебна практика в този смисъл, че перемцията на изпълнителното дело е без значение относно прекъсването

на давността. Последното годно да прекъсне давността изпълнително действие било извършено на 13.12.2018 г., когато било поискано налагане на заповед върху банковата сметка на наследодателя на ищцата. Счита, че извършваните действия по отношение на единия солидарен длъжник обвързват и останалите съгласно чл. 123 ЗЗД, поради което поисканите от вискателя изпълнителни действия обвързват всички солидарни длъжници. Цитира съдебна практика в този смисъл. Моли предявените икове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани и претендира сторените по делото разноски.

След като прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Установява се от приложеното по делото удостоверение за наследници, че ищцата е наследник на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от наследството на починалия длъжник В. С. М., който е бил осъден да заплати при условие на солидарност на ответното дружество в качеството му на солидарен длъжник заедно с другите солидарни длъжници И. З. А., И. А. А., С. П. С. и К. И. К. следните суми : сумата от 9738.23 лв., съставляваща главница по Договор за потребителски кредит с анюитетни вноски от 02.05.2006 г., сумата от 5919,45 лв., съставляваща договорна лихва за периода от 02.05.2006 г. до 24.10.2011 г. ведно със законната лихва върху главницата от датата подаване на заявлението-24.11.2011 г. до окончателното изплащане на вземането и направените разноски по делото- сумата от 313,15 лв., съставляваща държавна такса и сумата от 1126,31 лв., съставляваща юрисконсултско възнаграждение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по ч.г.д. № 7103 /2011 г. на ПРС, издаден изпълнителен лист от 31.10.2012 г. въз основа на който е образувано изп.д. №3018/2013 г. по описа на ДСИ при ПРС на 18.03.2013 г

Иищцата с покана за доброволно изпълнение от 27.02.2023 г. на ДСИ при РС-Перник и получена от нея на 06.03.2023 г. е била поканена да заплати процесните суми и е била уведомена, че е била конституирана като длъжник на мястото на починалия ѝ наследодател В. С. М. Процесното изпълнително дело е било образувано на 18.03.2013 г., като на 21.03.2013 г. са били извършени справки за имущественото състояние на длъжника М.

На 28.03.2013 г. е бил наложен заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника и е било изпратено заповедно съобщение до неговия работодател получено от същия на 29.03.2013 г. Длъжникът е получил ПДИ на 25.03.2013 г.

На 08.04.2013г. по разпореждане на ДСИ било изготвено ново заповедно съобщение за налагане на заповед на трудовото възнаграждение на длъжника. Същото обаче, видно и от обратната разписка към същото, не било надлежно връчено на третото задължено лице, т.к. било отбелязано „уточнете адрес”. Във връзка с това, ДСИ бил поставил резолюция да се уведоми вискателя.

На 15.04.2013г. по повод уведомленията на ДСИ била постъпила молба от вискател с вх. № 1443, с която било поискано налагането на заповед на л.а. С. Т., както и да се извърши публична продажба на същия. Върху молбата на 16.04.2013г. имало разпореждане на съдебния изпълнител да се изпрати ЗС до ОД на МВР - Перник за налагане на заповед на посоченото

МПС. По повод разпореждането на 18.04.13г. до длъжникът било изпратено нарочно съобщение за налагането на запора - надлежно получено от последния на 19.04.2013г. На същата датата по делото било постъпило и съобщение от ПП КАТ, че бил наложен запор на посоченото МПС. На 07.05.2013г. било изготвено ново запорно съобщение до фирма Мелник 2 за налагане на запор на ТВ, получено от управителя на 25.03.2013 г. Въпреки, че вече бил уведомен веднъж, на 22.07.2013 г. било връчено повторно същото съобщение на длъжника, че бил наложен запор на л.а. С. Т. След горното и във връзка с постъпило удостоверение от НАП по чл. 191 ДОПК за наличие на публични задължения, на 04.09.2013г., ДСИ бил разпоредил да се уведоми длъжника - получено от трето лице на 22.09.2013г. След горното по делото близо четири години нямало никакви действия, в т.ч. и справки по отношение на този длъжник. На 29.08.2017г., ДСИ разпорежда да се извърши справка за наличните банкови сметки на длъжника, по повод постъпила на 28.08.2017г. молба от взыскателя вх. № 2975 в тази насока. На 17.09.2017г. по делото била постъпила справка от БНБ с данни за наличието на банкови сметки на длъжника. С разпореждане от 28.09.2017г. било изпратено съобщение за резултата от справката на взыскателя за становище.

В следствие на горното на 09.10.2017г. по делото била постъпила нова молба вх. № 3474 от взыскателя, с искане за налагане на запор на банковата сметка, като било приложено платежно нареждане за заплатена държавна такса. По повод горното с разпореждане от 10.10.2017 г. било изпратено запорно съобщение до Алианц АД, получено от банката на 19.10.2017г.

С оглед изготвеното ЗБС на 31.10.2017г. било изпратено съобщение до длъжника за наложен запор на банковите му сметки в посочената банка, както и че има друг запор.

Близо година по-късно с молба вх. № 3937/26.11.2018г. бил поискал от ДСИ да извърши нови справки за откритите банкови сметки на длъжника.

На следващия ден, ДСИ поставил резолюция да се уведоми взыскателя за заплащане на съответните държавни такси, както и изготвя искане за информация от БНБ на същата дата.

След извършване на справката на 27.11.2018г. ДСИ уведомявал взыскателя, че този длъжник имал сметка в Алианц България АД, по повод на което съобщение взыскателят депозирал на 17.12.2018г. молба с искане да се наложи запор в Юробанк и Еф джи България АД, въпреки че видно от справката и съобщение на ДСИ, сметката на длъжника в тази банка била закрита.

Независимо от горното ДСИ на 18.12.2018г. бил разпоредил да се наложи запор на банковите сметки на длъжника в Юробанк и Еф джи България АД. ЗС било получено от банката на 21.12.2018г. В тази връзка било изготвено съобщение и до длъжника, че бил наложен запор в банката, което той бил получил на 03.01.2019г. - лично.

По повод горното на 22.01.2019 по делото бил постъпил нарочен отговор от банката по смисъла на чл. 508 ГПК, че длъжникът не бил клиент на банката.

Следващото искане за извършване на действия спрямо този длъжник било от 18.01.2023г., когато и В. М. вече бил починал. В тази връзка на 19.01.2023г. ДСИ бил разпоредил взыскателят да внесе съответните такси. След внасяне на таксата по делото било установено, че този длъжник бил починал, поради което и 02.02.2023г. било изпратено искане до Община Перник за издаване на удостоверение за наследници на починалия В. М..

На 14.02.2023г. по делото било входирано исканото удостоверение, след което и по разпореждане на ДСИ взыскателят бил уведомен за постъпилото удостоверение, както и бил изготвил Постановление за спиране на изп. производство, с указания до взыскателят.

С оглед горното на 24.02.2023г. взыскателят бил поискал конституиране на наследниците. В тази връзка по делото било изготвено съобщение изх. № 1529/27.02.2023г., по чл. 429, ал. 2 ГПК.

С оглед разпоредбата на чл. 125 ЗЗД според която прекъсването и спирането на давността по отношение на единия солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите солидарни длъжници, съдът не следва да взема предвид в настоящото производство изпълнителните действия извършвани по изпълнителното дело по отношение на останалите солидарни длъжници, тъй като същите нямат отношение към спирането и прекъсването на погасителната давност течаща в полза на наследодателя на ищцата. Същите имат значение единствено във вътрешните отношения между солидарните длъжници, като в случай че солидарен длъжник изпълни по отношение на който давността не е изтекла той ще има право на регресен иск спрямо останалите солидарни длъжници, на които задълженията са били погасени по давност, какъвто не е настоящия случай. Съдът констатира, че към настоящия момент е образувано тълкувателно дело № 2/2023 г. по описа на ВКС – Гражданска и Търговска колегии, за приемане на тълкувателно решение по следните въпроси, поставени в предложението на председателя на Висшия адвокатски съвет и в определение № 50035 от 27.02.2023 г. по гр. д. № 1836/2022 г. на Четвърто гражданско отделение на ВКС, на основание чл. 292 ГПК: 5 1. „В случай на множество солидарни длъжници в изпълнителното производство, може ли перемпция да настъпи само по отношение на тези от тях, срещу които не са предприемани изпълнителни действия в продължение на две години, и независимо от това, че в същия период изпълнителни действия са предприемани срещу останалите длъжници, или за настъпване на перемпцията трябва да е налице бездействие на взыскателя по отношение на всеки от солидарните длъжници в производството?“ 2. „Необходимо ли е съгласие на присъединените взыскатели в изпълнителното производство при направено искане от първоначалния взыскател за спиране/прекратяване в хипотезата на чл. 423, ал. 1, т. 2, респективно чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК?“ 3. „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“ Въпросите по т. 1 и по т. 3 са относими към предмета на настоящия правен спор.

При разрешаването на тези въпроси е констатирана противоречива съдебна практика в два смисъла- По първия формулиран въпрос: Според част от съдебната практика в случаите на множество солидарни длъжници по едно и също изпълнително дело, прекратяване на

изпълнението може да настъпи по отношение както на всички, така и само на някои от тях. Сроктът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече самостоятелно за всеки длъжник, като предприетите изпълнителни действия по отношение на един от длъжниците са без правно значение и последици спрямо останалите. Тоест, предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК подлежат на установяване за всеки един длъжник поотделно. Когато вискателят е предпочел да насочи принудителното изпълнение спрямо един от солидарните длъжници, бездействието по отношение на останалите е обвързано от предвидената в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК санкция – прекратяване на изпълнителното дело спрямо тях. В този смисъл са следните съдебни актове: решение № 83 от 11.04.2018 г. по гр. д. № 1667/2017 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 48 от 14.07.2016 г. по т. д. № 404/2015 г. на ВКС, II т. о.; решение № 49 от 15.03.2018 г. по в. гр. д. № 110/2018 г. на I състав на Окръжен съд – Добрич; решение № 187 от 21.05.2019 г. по в. гр. д. № 231/2019 г. на Окръжен съд – Русе; решение № 53 от 11.02.2020 г. по в. гр. д. № 127/2020 г. на 2 Окръжен съд – Велико Търново; решение № 2098 от 10.04.2020 г. по в. гр. д. № 2426/2020 г. на ГО ЧЖ IV състав на Софийски градски съд; решение № 728 от 14.07.2020 г. по в. гр. д. № 793/2020 г. на VIII състав на Окръжен съд – Пловдив; решение № 265654 от 08.09.2021 г. по гр. д. № 8436/2019 г. на ГО I-24 състав на Софийски градски съд. Според другото становище солидарните длъжници дължат на кредитора едно и също задължение и той има право на избор срещу кого от тях да насочи изпълнението, съгласно разпоредбата на чл. 122 ЗЗД. Извършените действия спрямо едно от солидарно задължените лица имат действие и спрямо останалите – аргумент от чл. 123 ЗЗД. Плащането от един от длъжниците намалява общото задължение и освобождава от отговорност за тази част и останалите длъжници, а едновременното извършване на принудителни действия спрямо всеки от длъжниците би довело до прекомерно начисляване на разноси по изпълнението. Затова и срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече общо за всички солидарни длъжници по делото, а не поотделно за всеки един от тях. След като има едно изпълнително дело, поисканите действия от вискателя се отнасят общо за всички длъжници, поради което няма как за един длъжник да важи един срок, а за друг да важи друг срок. В този смисъл са следните съдебни актове: решение № 100 от 09.04.2020 г. по в. гр. д. № 1168/2020 г. на II състав на Окръжен съд – Стара Загора; решение № 1191 от 06.08.2020 г. по в. гр. д. № 1651/2020 г. на IV състав на Окръжен съд – Бургас; решение № 172 от 07.04.2022 г. по гр. д. № 237/2022 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград. По отношение на третия формулиран въпрос – „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“ Произнасянето на ОСГТК с тълкувателно решение по този въпрос се налага поради наличието на противоречия. практика на състави на Върховния касационен съд. В решение № 10/16.02.2016 г. по гр. д. № 3231/2014 г. на ВКС, III г. о.; решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о. и в решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г. о., е постановено следното: „С т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането

започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Давността, съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД, се прекъсва от предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – налагане на заповест или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.“. Прието е още, че перемпцията е без правно значение за давността и когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия, като законни последици на перемпцията, не се съотнасят към основанията по чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Изложено е още, че давност не тече и в случаите, когато кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато не е приложил правилата на чл. 129 ГПК. Обратно, в решение № 371/29.10.2015 г. по гр. д. № 1385/2012 г. на ВКС, IV г. о., и решение № 42/26.02.2016 г. по гр. д. № 1812/2015 г. на ВКС, IV г. о., е посочено, че с разрешението по т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК /отм./. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Изложено е, че е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Разяснено е още, че каквото и да е основанията за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право /с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания/. Въз основа на тези разрешения в посочените съдебни актове са изложени съображения, че в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и

дори да е имало такИ., и да са били от вида на посочените в чл. 116, б. ”в” ЗЗД, те не могат да доведат до прекъсване на давността.

Съдът приема за правилна по изложените съображение по отношение на първия поставен въпрос следната съдебната практика- в случаите на множество солидарни длъжници по едно и също изпълнително дело, прекратяване на изпълнението може да настъпи по отношение както на всички, така и само на някои от тях. Срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече самостоятелно за всеки длъжник, като предприетите изпълнителни действия по отношение на един от длъжниците са без правно значение и последици спрямо останалите. Тоест, предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК подлежат на установяване за всеки един длъжник поотделно. Когато вискателят е предпочел да насочи принудителното изпълнение спрямо един от солидарните длъжници, бездействието по отношение на останалите е обвързано от предвидената в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК санкция – прекратяване на изпълнителното дело спрямо тях. В този смисъл са следните съдебни актове: решение № 83 от 11.04.2018 г. по гр. д. № 1667/2017 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 48 от 14.07.2016 г. по т. д. № 404/2015 г. на ВКС, II т. о.; решение № 49 от 15.03.2018 г. по в. гр. д. № 110/2018 г. на I състав на Окръжен съд – Добрич; решение № 187 от 21.05.2019 г. по в. гр. д. № 231/2019 г. на Окръжен съд – Русе; решение № 53 от 11.02.2020 г. по в. гр. д. № 127/2020 г. на 2 Окръжен съд – Велико Търново; решение № 2098 от 10.04.2020 г. по в. гр. д. № 2426/2020 г. на ГО ЧЖ IV състав на Софийски градски съд; решение № 728 от 14.07.2020 г. по в. гр. д. № 793/2020 г. на VIII състав на Окръжен съд – Пловдив; решение № 265654 от 08.09.2021 г. по гр. д. № 8436/2019 г. на ГО I-24 състав на Софийски градски съд.

По отношение на третия въпрос съдът намира за правилна следната съдебна практика-в решение № 371/29.10.2015 г. по гр. д. № 1385/2012 г. на ВКС, IV г. о., и решение № 42/26.02.2016 г. по гр. д. № 1812/2015 г. на ВКС, IV г. о., е посочено, че с разрешението по т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. ”д” ГПК /отм./. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Изложено е, че е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Разяснено е още, че каквото и да е основанието за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право /с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания/. Въз основа на тези разрешения в посочените съдебни

С оглед на така приетата за правилна съдебна практика от настоящия съдебен състав и при така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В случая това условие – ищеца, в качеството на наследник на починали солидарен длъжник В. С. М. е бил конституиран като длъжник по образувано изп.д. № 3018 /2013 г. по описа на ДСИ Св. А., , като производството по това изпълнително дело продължава да е висящо, тъй като не е събрано цялото вземане на вискателя за главница, лихви и разноси. Само когато принудителното изпълнение е приключило и вискателят е изцяло удовлетворен, не е налице правен интерес за длъжника от предявяване на установителния иск по чл. 439 ГПК. В този случай, ако длъжникът счита, че са настъпили факти, изключващи изпълняемостта, на негово разположение е друг вид защита. В разглеждания случай, в който е установено, че изпълнителният процес е висящ, въпросите има ли и какъв е размерът на събраните суми по висящото изпълнително дело, и намира ли приложение разпоредбата на чл.118 ЗЗД, са без правно значение с оглед предмета на делото, като тези въпроси не съставляват и обстоятелства, влияещи на правния интерес за предявяване на иска. Това е така, тъй като предмет на иска по чл.439 ГПК е само установяването на факти, изключващи изпълняемостта. Частичното удовлетворяване на вискателя въз основа на изпълнителния лист не е факт по смисъла на чл. 439 ГПК, изключващ изпълняемостта и не влияе на допустимостта на иска. Ищецът по този иск има правен интерес да установи, че изпълняемостта не съществува, докато срещу него като длъжник е предприето принудително изпълнение, какъвто е разглежданият случай. Предявеният отрицателен установителен иск се основава на твърдението на ищцата, че процесните вземания са погасени по давност, в рамките на което основание съдът дължи произнасяне. С този иск се търси съдебна защита – установяване недължимост на вземане поради изтекла погасителна давност, т. е. че е погасена възможността за принудителното му изпълнение. Законът предвижда прекъсване на давността с предприемане на действия за принудително изпълнение - чл. 116, б. "в" ЗЗД. Доколкото ищецът не оспорва основанията за пораждаването на вземането и неговия размер, а претендира погасяване по давност, то значимо съобразно ТР № 2/13 от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по делото, се явява обстоятелството дали по образувано изпълнително производство са предприети валидни изпълнителни действия в рамките на течението на давностния срок.

10

предвиждал, че подаването на молба за издаване заповед за изпълнение произвежда действието на подаване искова молба и само в случай че молбата бъде оставена без уважение или не бъде връчена, тя няма такова действие (арг. чл. 156г ЗГС). При действието на ГПК (отм.), заповедното производство не е било уредено, а на процесуалния закон са били познати т.нар. „несъдебни изпълнителни основания“ по чл. 237 ГПК (отм.), предвидени от законодателя като преки основания за издаване на изпълнителен лист.

Понастоящем в заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаването на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява съдебно изпълнително основание (арг. чл. 404, т. 1, предл. 3 ГПК). Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение – същата има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение.

Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, аналогични на чл. 303, ал. 1, т. 1 и т. 5 ГПК. Същевременно практиката на ВКС по чл. 290 ГПК е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл. 439 ГПК, макар да не било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характера на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения.

Същевременно вземането за периодични плащания, установено с решение, постановено по реда на чл. 422 ГПК след подадено по реда на чл. 414 ГПК възражение срещу заповедта, се погасява с общата 5-годишна давност. Ако се приеме, че същото вземане би се погасило с кратката 3-годишна давност, в случай, че срещу заповедта не е подадено възражение и същата е влязла в сила, това би създавало ситуация в която обстоятелството каква ще е давността за едно вземане, да зависи от процесуалното поведение на длъжника.

Наред с изложеното, в постановеното по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК Определение № 214 от 15.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1528/2018 г., IV г. о. изрично е посочено: „Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение.“. Следователно по действащия ГПК няма основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение към съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. В подобен смисъл са и редица други актове на ВКС (Определение № 480 от 27.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV г. о., Определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о.; Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV г. о.; Определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV г. о.).

По изложените съображения съдът намира, че погасителната давност за вземането е общата 5-годишна давност по арт. от чл. 117, ал. 2 ЗЗД, който е приложим и в настоящия случай. Съгласно ТР № 3/2020 г. от 28.03.2023 г. погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Според мотивите на възприетата за правилна с цитираното тълкувателно решение съдебна практика задължителното тълкуване по ППВС № 3/1980 г. отпада едва от момента на обявяване на Тълкувателното решение, с което Постановлението е счетено за загубило сила. Затова по изпълнителните дела, образувани за принудително събиране на вземания до обявяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, не е текла погасителна давност на основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД. Давността за тези вземания е започнала да тече от **26.06.2015 г.**

При преценката дали е изтекъл давностният срок, следва да се вземе предвид дали са налице обстоятелства, които да прекъснат течението на срока. В Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2 по описа за 2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е било поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ/: насочването на изпълнението чрез налагането на запор или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис или оценка на вещ, назначаването на пазач и др. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязло в сила разпределение.

В случая изпълнително дело № 3018/2013 г. на ДСИ Св. А. е образувано на 18.03.2013 г. или представлява изпълнително дело, образувано за принудително събиране на вземания до обявяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, по отношение на което се прилага ППВС № 3/1980 г. и съгласно което не е текла погасителна давност на основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД. Давността за тези вземания е започнала да тече от 26.06.2015 г. и настоящият съдебен състав приема, че същата е изтекла на 26.06.2020 г., тъй като след настъпването на перемцията на изпълнително производство на 22.09.2015 г. или две години след извършването на последното валидно изпълнително действие на 22.09.2013 г. не са били валидно извършвани изпълнителни действия от естество да прекъснат давността по отношение на солидарния длъжник В. С. М., наследодател на ищцата на основание чл. 125 ЗЗД, но съгласно възприетото становище в ТР № 3/2020 г. от 28.03.2023 г., тъй като изпълнително дело е било образувано преди 26.06.2015 г. давността за процесните вземания е започнала да тече от

26.06.2015 г. и тъй като по изложените съображения е петгодишна е следвало да изтече на 26.06.2020 г. Съдът следва да отбележи, че е налице и съдебна практика на която се позовава ответната страна в смисъл, че настъпването на перемпцията на изпълнителния процес няма отношение към погасителната давност поради което е образувано към настоящия момент тълкувателно дело № 2 /2023 г. на ОСГТК на ВКС с разпореждане от 09.03.2023 г. По поставения въпрос-„Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“ е констатирано наличието на противоречИ. практика на състави на Върховния касационен съд. В решение № 10/16.02.2016 г. по гр. д. № 3231/2014 г. на ВКС, III г. о.; решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о. и в решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г. о., е постановено следното: „С т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Давността, съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД, се прекъсва от предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – налагане на заповор или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.“. Прието е още, че перемпцията е без правно значение за давността и когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия, като законни последици на перемпцията, не се съотнасят към основанието по чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Изложено е още, че давност не тече и в случаите, когато кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато не приложи правилата на чл. 129 ГПК. Обратно, в решение № 371/29.10.2015 г. по гр. д. № 1385/2012 г. на ВКС, IV г. о., и решение № 42/26.02.2016 г. по гр. д. № 1812/2015 г. на ВКС, IV г. о., е посочено, че с разрешението по т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК /отм./. Прекратяването на изпълнителното

производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Изложено е, че е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Разяснено е още, че каквото и да е основанието за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право /с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания/. Въз основа на тези разрешения в посочените съдебни актове са изложени съображения, че в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такИ., и да са били от вида на посочените в чл. 116, б. ”в” ЗЗД, те не могат да доведат до прекъсване на давността. Настоящият съдебен състав счита, за правилна изложената съдебна практика в този смисъл.

Съдът приема за правилна по изложените съображение по отношение на първия поставен въпрос следната съдебната практика- в случаите на множество солидарни длъжници по едно и също изпълнително дело, прекратяване на изпълнението може да настъпи по отношение както на всички, така и само на някои от тях. Срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече самостоятелно за всеки длъжник, като предприетите изпълнителни действия по отношение на един от длъжниците са без правно значение и последици спрямо останалите. Тоест, предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК подлежат на установяване за всеки един длъжник поотделно. Когато вискателят е предпочел да насочи принудителното изпълнение спрямо един от солидарните длъжници, бездействието по отношение на останалите е обвързано от предвидената в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК санкция – прекратяване на изпълнителното дело спрямо тях. В този смисъл са следните съдебни актове: решение № 83 от 11.04.2018 г. по гр. д. № 1667/2017 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 48 от 14.07.2016 г. по т. д. № 404/2015 г. на ВКС, II т. о.; решение № 49 от 15.03.2018 г. по в. гр. д. № 110/2018 г. на I състав на Окръжен съд – Добрич; решение № 187 от 21.05.2019 г. по в. гр. д. № 231/2019 г. на Окръжен съд – Русе; решение № 53 от 11.02.2020 г. по в. гр. д. № 127/2020 г. на 2 Окръжен съд – Велико Търново; решение № 2098 от 10.04.2020 г. по в. гр. д. № 2426/2020 г. на ГО ЧЖ IV състав на Софийски градски съд; решение № 728 от 14.07.2020 г. по в. гр. д. № 793/2020 г. на VIII състав на Окръжен съд – Пловдив; решение № 265654 от 08.09.2021 г. по гр. д. № 8436/2019 г. на ГО I-24 състав на Софийски градски съд.

В случая налагането на заповор върху банковата сметка на наследодателя на 19.10.2017 г. и на 21.12.2018 г. представлява действие по принудително изпълнение и прекъсва давността, тъй като вискателят е посочил конкретен изпълнителен способ и е поискал извършване на конкретно изпълнително действие. По изпълнителното дело са извършени справки за

имуществото на длъжника, като искането за тях и самото им осъществяване, не представляват действия по изпълнението и не прекъсват давността, доколкото не са част от динамичния фактически състав на никакъв предвиден в ГПК изпълнителен способ. Изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение също не представлява изпълнително действие и не прекъсва предвидената в закона давност /съобразно задължителните разяснения, дадени в посоченото по-горе ТР/. Последното годно да прекъсне давността изпълнително действие е било извършено на 22.09.2013 г., като на 22.09.2015 г. е настъпила перемция на изпълнителното дело по отношение на този солидарен длъжник и извършваните след тази дата изпълнителни действия не са били от естество съгласно приетата за правилна от настоящия състав съдебна практика да прекъснат давността спрямо този солидарен длъжник. След това изпълнително действие по това изпълнително дело не са били извършвани други годни да прекъснат давността изпълнителни действия, тъй като е настъпила перемция на изпълнителния процес две години след тази дата на 22.09.2015 г. и всички предприети изпълнителни действия по него след тази дата се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл. 116, б. "в" ЗЗД, те не могат да доведат до прекъсване на давността.

По смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК принудителното изпълнение се счита за прекратено по силата на закона, когато в продължение на две години вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия. В доктрината и съдебната практика е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. От събраните по делото доказателства не се установява в период от две години след извършване на последното изпълнително действие, което е от естество да прекъсне давността да са извършени изпълнителни действия водещи до прекъсване на давността, като следващото такова действие е било извършено на 19.10.2017 г.- когато вискателят е наложил заповед върху банковата сметка на длъжника В. М.

Съгласно действащото към момента на образуване на ИД № 3018/2013 г. на ДСИ Св.А.- 18.03.2013 г. Постановление № 3/18.11.1980 г. на Пленума на ВС, с образуването на изпълнителното производство на 18.03.2013 г. давността за процесните вземания е прекъсната на основание чл. 116, б. "в" от ЗЗД. По силата на даденото с ППВС № 3/18.11.1980 г. тълкуване давността е спряла да тече през цялото време на изпълнителното производство. Давността за тези вземания е започнала да тече от 26.06.2015 г. и настоящият съдебен състав приема, че същата е следвало да изтече на 26.06.2020 г., тъй като след настъпването на перемцията на изпълнително производство спрямо солидарния длъжник В. М. на 22.09.2015 г. или две години след извършването на последното валидно изпълнително действие от 22.09.2013 г., не са били валидно извършвани изпълнителни действия от естество да прекъснат давността, но съгласно възприетото становище в ТР № 3/2020 г. от 28.03.2023 г., тъй като изпълнително дело е било образувано преди 26.06.2015 г. давността за

процесните вземания е започнала да тече от 26.06.2015 г. и тъй като по изложените съображения е петгодишна е следвало да изтече на 26.06.2020 г.

По отношение на извършените от взыскателя и ДСИ действия по изп. дело № 3018/2013 г. г. на ЧСИ А. В. действия след перемирането на 22.09.2015 г. не са произвели правен ефект. Когато изпълнителното производство е прекратено, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право (с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания). Обезсилването на изпълнителните действия е с обратна сила и те не се считат произвели правно действие.

Предвид на гореизложеното настоящият състав на съда намира, че новата петгодишна давност, е започнала да тече от 26.06.2015 г. и е следвало да изтече на 26.06.2020 г., но преди да изтече са били извършени следните изпълнителни действия, годни да прекъснат давността- 19.10.2017 г. и на 21.12.2018 г., както и на 27.02.2023 г., когато са били конституирани на мястото на починалия длъжник В. М. неговите наследници, сред които е и ищцата. Същите обаче са били извършени след настъпила перемция на изпълнителното дело по отношение на солидарния длъжник В. М. и са обезсилени с обратна сила и не се счита, че са произвели правно действие.

Ответната страна е оспорила твърдяното погасяване по давност на процесните вземания, но не е оспорила техния размер, така както го е предявила ищцата съобразно нейната $\frac{1}{2}$ ид.ч. от наследството на нейния баща и солидарен длъжник В. М..

Следователно предявените отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 от ГПК се явяват основателни и следва да се уважат изцяло.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищеца сума в общ размер на 1722,70 лв. Съдът счита, че уговореното адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищцата не е прекомерно, тъй като е уговорено в минималния размер съобразно чл. 7, ал. 2, т. 3 от НМРАВ. По мотивите Пернишкият районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на правно основание чл. 439 ГПК ,че И. В. В., ЕГН: ***** от с. К. д., ул. „М.“ № *, Община Перник в качеството си на наследник на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от наследството на починалия длъжник В. С. М. **НЕ ДЪЛЖИ** на “ПРО ЛЕГО ”АД, с ЕИК:175249461 и адрес на управление:гр. София, ул. „Три уши“ № 8, ет. 3, $\frac{1}{2}$ ид.ч. от дължимите суми по изпълнителен лист от 31.10.2012 г. издаден по ч.гр.д. № 7103/2011 г. на ПРС, за които е образувано на 18.03.2013 г. изп.д. № 3018/2013 г. по описа на ДСИ Св.А. при СИС на ПРС, а именно сумата от 4869, 12 лв., съставляваща $\frac{1}{2}$ ид.ч. от дължимата

главница по сключен договор за потребителски кредит с анюитетни вноски от 02.05.2006 г. и сумата от 5586,51 лв., представляваща $\frac{1}{2}$ ид.ч. от законната лихва върху главницата за периода от 24.11.2011 г. до 27.02.2023 г. тъй като същите **са погасени** с изтичането на петгодишната давност.

ОСЪЖДА ПРО ЛЕГО "АД, с ЕИК:175249461 и адрес на управление:гр. София, ул. „Три уши“ № 8, ет. 3 да заплати на И. В. В., ЕГН: ***** от с. К. дол, ул. „М.“ № *, Община Перник сумата от **1722,70 лв.**, съставляваща сторени по делото разноси.

Решението може да се обжалва пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните с препис.

Съдия при Районен съд – Перник: _____